

Brefvet till ebreerna.

1 Kapitlet.

Här prisas Nya förbundets lära framför det Gamlas: i det Gamla förbundet hafver Gud talat genom profeterna, men nu i det Nya genom Sönnen själf, v. 1.

Hvilken är så mycket högre än alla andra, som han är arfvinge till allt; och igenom honom är världen skapad, v. 2 och 10. Han är Faderns rätta afbild och håller allting vid makt. Han hafver renat oss ifrån våra synder och sitter på

Guds högra hand, v. 3 och 13. Han är högre än alla änglar, v. 7. Ja, alla Guds änglar måste tillbedja honom, v. 6.

Fordom talade Gud ofta och i mångahanda mätto¹ till fäderna genom profeterna, ¹4 Mos. 12: 6, 8.

2. men på det yttersta i dessa dagar¹ hafver han talat till oss genom Sonen, hvilken han hafver satt till arvinge af allting², genom hvilken han ock hafver gjort världen³.

¹ Gal. 4: 4. ² Ps. 2: 8. Ps. 8: 7. Dan. 7: 14. Matt. 21: 38. ³ Ords. 8: 29, 30. Joh. 1: 3.

3. Och eftersom han är hans härlighets återsken och hans väsens afbild⁴ och bär² allting med sin makts ord³, hafver han — sedan han genom sig själf hafver utfört en rening ifrån våra synder⁴ — satt sig på Majestetets högra sida i höjden⁵,

¹ Vish. 7: 26. Kol. 1: 15, 17. ² Joh. 5: 17.

³ Ps. 33: 6. Upp. 4: 11. ⁴ Ebr. 9: 12.

⁵ Ps. 110: 1. Ebr. 8: 1.

4. så mycket större vorden än änglarna, som han hafver arft ett högre namn än deras¹.

¹ Ef. 1: 21. Fil. 2: 9, 10.

5. Ty till hvilken af änglarna hafver han någonsin sagt: Du är min son, i dag hafver jag födt dig¹?

Och åter: Jag skall vara hans Fader², och han skall vara min Son³?

¹ Ps. 2: 7. Ap. G. 13: 33. Ebr. 5: 5. ² Ps. 89: 27. ³ 2 Sam. 7: 14.

6. Och åter, då han införer den förstfödde¹ i världen, säger han: Och alla Guds änglar skola tillbedja honom².

¹ Rom. 8: 29. Kol. 1: 18. ² Ps. 97: 7.

7. Om änglarna säger han: Han gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor¹.

¹ Ps. 104: 4.

8. Men om Sonen; Gud, din tron

varar ifrån evighet till evighet, ditt rikets spira är en rättvis spira¹.

¹ Ps. 45: 7.

9. Du hafver älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför hafver Gud, din Gud, smort dig¹ med glädjens olja mer än dina medbröder;

¹ Ap. G. 10: 38.

10. och: Du, Herre, grundade jorden i begynnelsen, och himlarna äro dina händers verk¹;

¹ Ps. 102: 26.

11. de skola förgås, men du blifver; och de skola alla föråldras såsom ett kläde¹,

¹ Es. 51: 6. 2 Petr. 3: 7, 10.

12. och såsom en klädnad skall du förvandla dem, och de varda förvandlade; men du blifver densamme, och dina år hafva ingen ände¹.

¹ Ps. 102: 27, 28.

13. Men till hvilken af änglarna hafver han någonsin sagt: Sätt dig på min högra sida, till dess jag hafver lagt dina fiender dig till en fotapall?¹

¹ Ps. 110: 1.

14. Äro de icke allesammans tjänsteandar¹, utsända till tjänst för deras skull, som skola få frälsning till arfvedel?

¹ Ps. 34: 8. Ps. 91: 11.

2 Kapitel.

Häraf slutes nu, att eftersom Nya förbundets lära är så mycket förmer än det Gamlas, att den är gifven genom själva Sonen, och därtill med många tecken bekräftad, så skola vi dess mer akta på den, v. 1. Sedan prisas åter Kristi höghet och majestät, då han är vorden en Herre öfver alla Guds händers verk, v. 5. Och bevisas för det tredje, att denna hans höghet icke vardt förringad därigenom, att han godvilligt led döden för oss, af de orsaker, för hvilkas skull han hafver anammat mandom och lidit döden, v. 10.

Därföre skola vi dess bättre taga vara på det vi hafva hört, så att vi icke till äfventyrs gå förlorade.

2. Ty vardt det ordet beståndande¹, som talades genom änglarna², och fick all öfverträdelse och olydighet sin rätta lön³,

¹ 5 Mos. 27: 26. ² Ap. G. 7: 38, 53. Gal. 3: 19. ³ 2 Mos. 20: 5.

3. huru skola då vi undfly, om vi icke akta¹ på en sådan frälsning? — en frälsning, hvilken först vardt predikad af Herren² och sedan bekräftad för oss af dem, som hade hört honom³,

¹ Ebr. 12: 25. ² Matt. 4: 17. Marc. 1: 14, 15. ³ 2 Petr. 1: 18. 1 Joh. 1: 1.

4. i det Gud därjämte gaf sitt vittnesbörd¹ genom tecken, under och mångahanda kraftiga gärningar, och med den Helige Andes utskiftande² efter hans vilja.

¹ Marc. 16: 20. Ap. G. 2: 22, kap. 5: 12, kap. 14: 3, kap. 19: 11. ² 1 Kor. 12: 4, 7, 11.

5. Ty icke under änglars välde¹ lade han den tillkommande världen², som vi tala om.

¹ Ebr. 1: 2, 4, 8. ² 2 Petr. 3: 13.

6. Men någon hafver någonstädes betygat och sagt: Hvad är en människa, att du tänker på henne? Eller en människoson, att du låter dig vårda om honom?¹

¹ Ps. 8: 5. Ps. 144: 3.

7. Du hafver en liten tid låtit honom vara ringare än änglarna, men du hafver krönt honom med ära och härlighet och satt honom öfver dina händers verk¹;

¹ Ps. 8: 6, 7.

8. allting hafver du lagt under hans fötter¹. I det han nu hafver underlagt honom allting, hafver han intet undantagit från att varda ho-

nom underlagdt². Dock se vi icke ännu allting vara honom underlagdt.

¹ Matt. 28: 18. 1 Kor. 15: 25. Ef. 1: 22.

² 1 Kor. 15: 27.

9. Men Jesus, som en liten tid hafver blifvit ringare gjord än änglarna, se vi för sitt dödslidandes skull vara krönt med ära och härlighet, på det att han af Guds nåd skulle smaka döden för alla¹.

¹ Luc. 24: 26. Ap. G. 2: 33. Fil. 2: 8, 9.

10. Ty det höfdes honom, för hvilken skull allting är, och genom hvilken allting är¹, att när han ville föra många barn till härlighet, genom lidande fullkomna² deras frälsnings höfding³.

¹ Rom. 11: 36. ² Ebr. 5: 9, kap. 12: 2.

³ Ap. G. 3: 15, kap. 5: 31.

11. Ty den som helgar och de som varda helgade¹ äro alla af en²; därföre blyges han icke för att kalla dem bröder³.

¹ Ebr. 10: 10. ² Ap. G. 17: 26. ³ Matt. 28: 10. Joh. 20: 17.

12. sägande: Jag vill förkunna ditt namn för mina bröder och midt i församlingen vill jag prisa dig¹.

¹ Ps. 22: 23, 26.

13. Och åter: Jag vill sätta min förtröstan till honom¹. Och åter: Si, här äro jag och barnen, som Gud hafver gifvit mig².

¹ 2 Sam. 22: 3. Ps. 18: 3. ² Es. 8: 18.

14. Eftersom nu barnen hafva blifvit delaktiga af kött och blod, är ock han sammaledes vorden delaktig däraf¹, på det att han genom döden skulle tillintetgöra honom, som hade döden i sitt våld, det är djävulen²,

¹ Joh. 1: 14. Fil. 2: 7. ² Es. 25: 8. Os. 13: 14.

1 Kor. 15: 54, 55, 2 Tim. 1: 10.

15. och göra alla dem fria, som af räddhåga för döden hela sitt lif måste vara trälrar¹.
¹ Luc. 1: 74. Rom. 8: 15.

16. Ty änglar tager han sig icke an, utan Abrahams säd tager han sig an.

17. Därföre måste han i alla styc-ken vara bröderna lik, på det att han skulle vara barmhärtig och en trogen öfverstepräst inför Gud till att försona folkets synder¹.

¹ Ebr. 4: 15, kap. 5: 2.

18. Ty därigenom att han vardt pinad och frestad, kan han hjälpa dem som frestas.

3 Kapitlet.

Här följer en förmaning af samma innehåll: att eftersom Kristus är Guds apostel och öfverstepräst, honom trogen i allt såsom Moses, ja, så mycket förmer än Moses, som en byggmästare och husbonde eller son i huset är förmer än huset eller en tjänare däruti, så skola vi beflita oss om att blifva ståndaktiga i den tro och förtröstan, som vi hafva till honom, v. 1. Sedan visas detsamma af den 95 psalmen, uti hvilken Israels barn framställas för oss såsom ett exempel på huru de vordo straffade för sin olydnad och sitt affall, v. 7.

Därföre, I helige bröder, som ären delaktiga af en himmelsk kallelse¹, akten på vår bekännelses apostel² och öfverstepräst³, Kristus Jesus, ¹ Fil. 3: 14. ² Rom. 15: 8. ³ Ebr. 4: 14, kap. 6: 20, kap. 8: 1, kap. 9: 11.

2. hvilken var trogen emot den som hade satt honom därtill, såsom ock Moses var trogen i hela hans hus¹.

¹ 4 Mos. 12: 7.

3. Ty han är aktad värdig så mycket större härlighet än Moses, som den hvilken bygger huset¹ hafver större ära än själfva huset.

¹ Sak. 6: 12. Matt. 16: 18.

4. Hvert och ett hus bygges ju af någon, men Gud är den som hafver byggt allting¹. ² 2 Kor. 5: 17. Ef. 2: 10.

5. Och Moses var trogen i hela hans hus såsom tjänare, till ett vittnesbörd om, hvad som framdeles skulle talas¹;

¹ 5 Mos. 18: 15, 18.

6. men Kristus var trogen såsom Son, satt öfver hans hus, hvilket hus vi äro¹, om vi annars fasthålla vår frimodighet och vår berömmelse i hoppet intill änden².

¹ Joh. 14: 23. 1 Kor. 3: 16. 1 Tim. 3: 15.

² Matt. 24: 13.

7. Därföre, såsom den Helige Ande säger¹: I dag, om I fån höra hans röst,

¹ Ps. 95: 8. Ebr. 4: 7.

8. så förhården icke edra hjärtan, såsom skedde vid förbittringen på frestelsens dag i öknen¹,

¹ 2 Mos. 17: 2. 4 Mos. 20: 13.

9. där edra fäder frestade mig och pröfvade mig, och de hade dock sett mina verk i fyratio år.

10. Därföre vardt jag vred på det släktet och sade: Alltid fara de vilse med sina hjärtan. Men de kände icke mina vägar.

11. Så svor jag i min vrede: De skola icke komma in i min hvila¹.

¹ 4 Mos. 14: 23. 5 Mos. 1: 34, 35. Ps. 95: 11. Ebr. 4: 3, 5.

12. Sen till, käre bröder, att icke till äfventyrs hos någon af eder är ett ondt och otroget hjärta, så att han affaller ifrån lefvande Gud,

13. utan förmanen hvarandra alla dagar, så länge det heter: i dag¹, att ingen ibland eder må blifva förhårdad genom syndens bedrägeri.

¹ Es. 55: 6. Joh. 12: 35. 2 Kor. 6: 2.

14. Ty vi äro vordna delaktiga af Kristus, om vi annars intill änden halla fast vår första tillförsikt.

15. När det nu säges: I dag, om I fan höra hans röst, så förhärden icke edra hjärtan, sasom skedde vid förbittringen,

16. hvilka voro då de, som hade hört den, och dock förbittrade honom? Var det icke alla de, som under Moses hade dragit ut ur Egypten?

17. Och hvilka voro de, som han var vred på i fyratio år? Var det icke de, som hade syndat, de hvilka kroppar föllo i öknen?¹

¹ 4 Mos. 14: 22, 29, 32, 36, kap. 26: 65. Ps. 106: 26. 1 Kor. 10: 5. Jüd. br. v. 5.

18. Och hvilka gällde den ed, som han svor, att de icke skulle komma in i hans hvila, om icke dem som hade varit ohörsamma?¹

¹ 4 Mos. 14: 30. 5 Mos. 1: 35, 36.

19. Vi se då, att det var för otrons skull som de icke kunde komma ditin.

4 Kapitlet.

Den förmaning, som begyntes i det förra kapitlet och styrktes med stöd af den 95 psalmen, fullföljes här under hänvisning till den hvila, som omtalas i samma psalm, nämligen, att eftersom Gud hafver lofvat sin hvila åt dem som tro hans ord, så skola vi icke beröfva oss den genom vår otro, v. 1 och 11. Sedan bevisas, att en hvila ännu väntar Guds folk, dem som tro hans ord, v. 4. Ilvars kraft här upphöjes och berömmes, v. 12. Därhos följér för de svaga i tron en tröst däraf, att Kristus är en sådan öfverstepräst, som kan hafva medlidande med de svaga, v. 14.

Så låtom oss därföre, då ett löfte står kvar att få ingå i hans hvila, med fruktan se till, att icke någon ibland eder må befinnas hafva blifvit tillbaka.

2. Ty det glada budskapet är ock oss förkunnadt, likaväl som dem; men det ord, som de hörde, gagnade dem icke, eftersom det icke genom tron hade blifvit förenadt med dem som hörde det.

3. Ty vi, som hafva kommit till tro, få ingå i hvilan; som han sade: Såsom jag svor i min vrede: de skola icke ingå i min hvila¹; och detta ändock hans verk voro fullbordade alltifrån världens skapelse.

¹ Ps. 95: 11. Ebr. 3: 11, 18.

4. Ty om den sjunde dagen hafver han någonstädes sagt: Och Gud hvilade på sjunde dagen ifrån alla sina verk¹.

¹ 1 Mos. 2: 2. 2 Mos. 20: 11, kap. 31: 17.

5. Och här åter: De skola icke ingå i min hvila.

6. Eftersom det alltså står kvar, att några skola få ingå i den, och de som förut fingo det glada budskapet icke kommo ditin för sin otrons skull,

7. så bestämmer han, genom ordet: i dag, åter en dag, da han så lång tid därefter säger genom David, såsom sagdt är: I dag, om I hören hans röst¹, så förhärden icke edra hjärtan.

¹ Ps. 95: 8. Ebr. 3: 7, 15.

8. Ty om Josua hade fört dem in i hvilan, så skulle han icke hafva talat om en annan, senare dag.

9. Därföre står Guds folk en sabbatshvila åter.

10. Ty den som är ingången uti

hans hvila, han hafver ock fått hvila från sina verk, såsom Gud från sina.

11. Så vinnläggom oss nu att söka komma in i denna hvila, på det att ingen må falla och blifva ett lika varnande exempel på otro.

12. Ty Guds ord är lefvande och kraftigt och skarpare än något tveeggadt svärd¹, och går igenom, till dess det åtskiljer själ och ande och mærg och ben; och det är en domare² öfver hjärtats uppsåt och tankar.

¹ Pred. 12: 11. Es. 49: 2. Jer. 23: 29. Ap. G. 2: 37. Ef. 6: 17. ² Joh. 12: 48. 1 Kor. 14: 24. 2 Kor. 10: 4, 5.

13. Och intet skapadt är osynligt för honom, utan allt är blottadt och uppenbart för hans ögon¹, inför hvilken vi skola göra räkenskap.

¹ Ps. 7: 10. Ps. 33: 13, 14, 15. Ps. 34: 16. Ps. 90: 8. Ps. 139: 11, 12. Jer. 16: 17, kap. 23: 24. Syr. 15: 19.

14. Eftersom vi nu hafva en stor öfverstepräst¹, som hafver genomfarit himlarna, Jesus Guds Son, så låtom oss hålla fast vid bekvinnelsen².

¹ Ebr. 3: 1, kap. 7: 26, kap. 9: 11, 24, ² kap. 10: 23.

15. Ty vi hafva icke en sådan öfverstepräst, som icke kan varkunnas sig öfver vår svaghet¹; utan en som hafver varit frestad² i allting, likasom vi, dock utan synd³.

¹ Ebr. 2: 17. ² Luc. 22: 28. ³ Es. 53: 9.

2 Kor. 5: 21. 1 Petr. 2: 22. 1 Joh. 3: 5.

16. Därföre, låtom oss trösteligen gå fram till nådens tron¹, att vi må få barmhärtighet och finna nåd, på den tid oss hjälp behöfves.

¹ Ef. 2: 18, kap. 3: 12. Ebr. 10: 19.

5 Kapitlet.

Då i det förra kapitlet Kristi öfversteprästämbete något berördes, upptages här den läran till vidlyftigare behandling. Och läres här först genom en jämförelse med det levitiska öfversteprästämbetet, att Kristus icke opåkallad, utan kallad af sin himmelske Fader, är vorden vår öfverstepräst efter Melkisedeks sätt; samt hvad detta är för ett ämbete, och hvad han därigenom hafver förvärfvat åt oss, v. 1. Sedan bestraffas ebreerna för deras oförstånd i denna lära, v. 11.

Ty hvar och en öfverstepräst, som uttages bland människor, tillsättes för människor för att i de ting, som röra Gud, frambära gåfvor och offer för synder¹.

¹ Ebr. 2: 17, kap. 8: 3.

2. Och han kan hafva undseende med de okunniga och vilsefarande, därföre att han ock själf är behäftad med svaghet¹,

¹ Ebr. 2: 18, kap. 4: 15, kap. 7: 28.

3. och för denna svaghets skull måste offra, likasom för folkets, så ock för sina egna synder¹.

¹ 3 Mos. 4: 3, kap. 9: 7, kap. 16: 3. Ebr. 7: 27.

4. Och ingen tager sig denna värdighet¹, utan allenast den som varder kallad därtill af Gud, såsom Aron².

¹ 2 Krön. 26: 16. ² 2 Mos. 28: 1. 1 Krön. 23: 13.

5. Så hafver icke heller Kristus tagit sig den äran att blifva öfverstepräst, utan han blef det¹ genom den som sade till honom: Du är min Son, i dag hafver jag födt dig²;

¹ Joh. 8: 54. ² Ps. 2: 7. Ap. G. 13: 33. Ebr. 1: 5.

6. såsom han ock annorstädes säger: Du är en präst till evig tid efter Melkisedeks sätt¹.

¹ Ps. 110: 4. Ebr. 7: 17.

7. Och under sitt kötts dagar frambar han med starkt rop och tårar¹ böner och åkallan till den som kunde frälsa honom ifrån döden, och han vardt bönhörd, därför att han höll Gud i vörndnad.

¹ Matt. 26: 38, kap. 27: 46, 50. Marc. 14: 33, 36, kap. 15: 34, 37. Luc. 22: 42, kap. 23: 46. Joh. 12: 27, kap. 17: 1.

8. Och ändock han var Son, lärde han lydnad af det han led¹,

¹ Fil. 2: 6.

9. och då han vardt fullkommen¹, blef han för alla dem som lyda honom en orsak till evig frälsning,

¹ Ebr. 2: 10.

10. och hälsades af Gud såsom öfverstepräst efter Melkisedeks sätt.

11. Därom hade vi väl mycket att säga, men sådant är svårt att i ord göra tydligt, eftersom I hafven blifvit tröga till att höra.

12. Ty ändock I för länge sedan haben bort vara lärare, hafven I åter behof af att man lärer eder de allra första grunderna af Guds ord, och behöfven mjölk och icke stadig mat¹.

¹ 1 Kor. 3: 1, 3. 1 Petr. 2: 2.

13. Ty den som måste lefva af mjölk, han är oförfaren i rättfärdighetens ord, ty han är ännu ett barn¹.

¹ 1 Kor. 3: 2, kap. 14: 20. Ef. 4: 14.

14. Men dem som äro fullkomna tillhör den stadiga maten, dem som genom vanan hafva sina sinnen öfvade till att åtskilja godt och ondt.

6 Kapitlet.

Här varda läsarna förmanade, först till att förkofra sig uti evangeli lära och Kristi kunskap, v. 1. Sedan till att taga sig till vara för affall på grund af det

förskräckliga straff, som följer därpå, v. 4. Och sist till att blifva ståndaktiga i tron och hoppet om det utlofvade arfvet, v. 9. På grund af Abrahams exempel, v. 12. Och Guds oryggliga ed, v. 17.

Därföre, låtom oss lämna bakom oss de första grunderna af Kristi lära och fortgå mot det som hörer till fullkomligheten, icke på nytt läggande grunden med bättring ifrån döda gärningar och med tro på Gud,

2. med lära om dop och händers paläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom.

3. Och det skola vi göra, om Gud annars tillstodjer det¹. ¹ Jak. 4: 15.

4. Ty dem som en gång hafva blifvit upplysta¹, och som hafva smakat den himmelska gåfvan och äro vordna delaktiga af den Helige Ande ¹ Ebr. 10: 26.

5. och som hafva smakat det goda Guds ord och den tillkommande världens krafter,

6. men sedan hafva affallit, dem är det omöjligt¹ att återföra till ny bättring², då de åt sig på nytt korsfästa Guds Son och utsätta honom för spott.

¹ Matt. 12: 31, 45. 1 Joh. 5: 16.

² 2 Petr. 2: 20.

7. Ty den jord, som indricker regnet, då det ofta strömmuar ned däröfver, och som framalstrar växter till gagn för dem som bruka den, den får välsignelse från Gud.

8. Men den som bär törne och tistel, den är oduglig och förbannelsen nära, och hennes slut blifver att brännas.

9. Men vi tillförsä oss om eder, I älskade, det bättre är och det till

frälsning hörer, ändock vi tala på detta sätt.

10. Ty Gud är icke orättvis¹, så att han förgäter eder gärning och edert arbete i kärleken², som I hafven bevisat emot hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem.

¹ Rom. 3: 4. 2 Tess. 1: 6, 7. ² Matt. 10: 42, kap. 25: 40. Marc. 9: 41. Joh. 13: 20. 1 Tess. 1: 3.

11. Men vi önska, att hvar och en af eder visar samma flit att intill änden bevara hoppets fullvisshet,

12. så att I icke blifven tröga, utan varden deras efterföljare, som genom tro och långmodighet få det arf, som utlofvadt är.

13. Ty när Gud gaf löftet åt Abraham¹, svor han vid sig själf — då han icke hade någon större att svärja vid —

¹ 1 Mos. 22: 16. Ps. 105: 9. Luc. 1: 73.

14. och sade: Sannerligen, jag skall rikligen välsigna dig och storligen föröka dig¹. ¹ 1 Mos. 12: 3, kap. 22: 17.

15. Och så, när han i tålmod förbidade, fick han det som utlofvadt var.

16. Ty människor svärja vid den som är högre än de, och eden tjänar dem till bekräftelse och gör en ände på all tvist¹. ¹ 2 Mos. 22: 11.

17. Därföre, då Gud för arfvingarna till löftet ville ännu kraftigare bevisa fastheten af sitt rådslut, lade han därtill en ed,

18. på det att vi genom två otryggliga ting, i hvilka Gud omöjligen kunde ljuga¹, skulle få en kraftig uppmuntran, vi som hafva sökt vår räddning i att fasthålla vid det hopp, som ligger framför oss,

¹ 4 Mos. 23: 19. 1 Sam. 15: 29. Mal. 3: 6.

19. i hvilket hopp vi hafva ett säkert och fast själens ankare, som sträcker sig innanför förlåten,

20. dit Jesus såsom vår förelöpare hafver gått in för oss, då han blef en öfverstepräst¹ efter Melkisedeks sätt, till evig tid.

¹ Ebr. 3: 1, kap. 4: 14, kap. 7: 17, kap. 8: 1, kap. 9: 11.

7 Kapitlet.

Sedan ebreerna genom den infogade straffpredikan och förmaningen i det förra kapitlet äro något bättre beredda att akta på hvad som talas, fullföljes åter läran om Kristi öfversteprästämbete. Och Kristus liknas här vid Melkisedek, v. 1. Och bevisas så först, att Melkisedek var högre än Abraham och de levitiska prästerna, däraf att han hafver välsignat Abraham och tagit tionde af honom. Hvaraf följer, att Kristus ock är högre än de, v. 4. Sedan visas, att det levitiska prästerskapet med sin lag hafver en ände, eftersom Gud hafver lofvat och gifvit en annan präst, efter Melkisedeks sätt, v. 11. En fullkomligare och beständigare präst, v. 15. Och det med en ed, v. 20. För det tredje, att Kristus är en fullkomligare präst än de levitiska prästerna, af en jämförelse mellan dem och Kristus, v. 23.

Ty denne Melkisedek, som var konung i Salem och Guds, den Högstes, präst — han som mötte Abraham, då denne vände tillbaka efter att hafva slagit konungarna, och välsignade honom¹,

¹ 1 Mos. 14: 18 f.

2. åt hvilken Abraham ock gaf tionde af allt, denne som, när man tolkar hans namn, först är rättfärdighetens konung, men sedan ock Salems konung, det är fridens konung,

3. utan fader, utan moder, utan släktledning, utan begynnelse på sina dagar eller ände på sitt lif, men vorden lik Guds Son — han förblifver en präst för beständigt.

4. Och sen nu, huru stor han är, denne åt hvilken ock patriarken Abraham gaf tionde af det förnämsta bytet¹.

¹ 1 Mos. 14: 20.

5. De af Levi söner, som undfå prästadömet, hafva ju befallning att enligt lagen taga tionde¹ af folket, det är af sina bröder, ändock dessa hafva utgått ifrån Abrahams länd.

¹ 4 Mos. 18: 21, 26. 5 Mos. 18: 1.
2 Krön. 31: 5.

6. Men denne, som icke var af deras släkt, tog tionde af Abraham och välsignade honom, som hade löf-tena¹.

¹ Rom. 4: 13. Gal. 3: 16.

7. Nu nekar ingen, att det som mindre är tager välsignelse af det som större är.

8. Och här är det dödliga männi-skor, som taga tionde; men där är det en, om hvilken betygas, att han lefver.

9. Och, om jag så skall säga, genom Abraham hafver ock Levi, som plägar taga tionde, fått gifva tionde;

10. ty han var ännu i sin faders länd, då Melkisedek gick honom till mötes.

11. Om nu fullkomlighet kunde vinnas genom det levitiska prästa-dömet — ty under detta hade folket fått sin lag — hvarföre behöfdes det då, att en annan präst, efter Melki-sedeks sätt, skulle uppstå¹, en som icke nämnes efter Arons sätt?

¹ Gal. 2: 21.

12. Ty där prästadömet förändras, där sker ock med nödvändighet en förändring i lagen.

13. Den, som detta säges om, är ju af en annan stam, af hvilken aldrig någon hafver skött altaret.

14. Ty det är ju uppenbart, att vår Herre är kommen af Juda stam¹; och ifråga om den hafver Moses icke talat något om prästadöme.

¹ Es. 11: 1. Matt. 1: 2.

15. Och detta blifver ännu klarare, då en annan präst, lik Melkisedek, uppstår,

16. en som är vorden präst, icke efter lag om köttslig härstamning, utan på grund af ett oförgångligt lifs kraft.

17. Ty han betygar: Du är en präst evinnerligen efter Melkisedeks sätt¹.

¹ Ps. 110: 4. Ebr. 5: 6.

18. Därmed sker ju, att en föregående stadga upphäfves, därföre att den var svag och onyttig¹ —

¹ Gal. 4: 9.

19. ty lagen kunde icke göra nå-gonting fullkomligt¹ — och i stället införes ett bättre hopp, genom hvil-ket vi få nalkas Gud.

¹ Joh. 1: 17. Ap. G. 13: 39. Rom. 3: 21, 28, kap. 8: 3. Gal. 2: 16. Ef. 2: 18, kap. 3: 12. Ebr. 4: 16.

20. Och i så måtto, som detta icke hafver skett utan ed — ty de andra äro vordna präster utan ed,

21. men denne med ed, genom den som sade till honom: Herren hafver svurit och skall icke ångra sig: Du är en präst evinnerligen efter Melki-sedeks sätt —

22. i så måtto är Jesus vorden löf-tesman för ett bättre förbund¹.

¹ Ebr. 8: 6.

23. Och de andra prästerna hafva måst blifva flera, därför att de genom döden hindrades att förblifva;

24. men denne hafver, eftersom han förblifver evinnerligen, ett oförgångligt prästadöme¹.

¹ Rom. 8: 34. 1 Tim. 2: 5. Ebr. 9: 24.

1 Joh. 2: 2.

25. Därföre kan han ock till fullo frälsa dem, som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att mana godt för dem.

26. Ty en sådan öfverstepräst höfdes oss att hafva, en som vore helig, oskyldig, obesmittad, skild ifrån syndare och upphöjd öfver himmelen¹,

¹ Ebr. 4: 14, 15.

27. en som icke dagligen behöfde, såsom de andra öfversteprästerna, frambära offer, först för sina egna synder och sedan för folkets¹; ty det gjorde han en gång för alla, då han offrade sig själf².

¹ 3 Mos. 9: 7, kap. 16: 6, 11. Ebr. 5: 3,

² kap. 9: 12, 28, kap. 10: 12.

28. Ty lagen insätter till öfverstepräster människor, behäftade med svaghet; men det ord, som efter lagens utgifvande gafs under edlig bekräftelse, det insätter en Son, fullkomnad till evig tid¹.

¹ Ebr. 2: 10, kap. 5: 1, 2, 9.

8 Kapitlet.

Här bevisas än vidare, att Kristus är en fullkomligare öfverstepräst än de levitiska prästerna, först därpå att han är en präst, insatt uti den himmelska helgedo-

men och det sannskyldiga tabernaklet, v. 1. Men de levitiska äro jordiska präster, insatta uti den helgedom och det tabernakel, som voro allenast en skugga af de himmelska, v. 4. Sedan därpå, att han är ett bättre förbunds, nämligen det nya förbundets, medlare, v. 6. Hvilket bevisas vara bättre än det gamla, liksom att det gamla skulle afskaffas, enligt Jeremie vittnesbörd, v. 7.

Men hufvudsumman af det vi tala är detta: Vi hafva en sådan öfverstepräst¹, som sitter på högra sidan af Majestätets tron i himmelen²,

¹ Ebr. 3: 1, kap. 4: 14, kap. 6: 20, kap. 9: 11. ² Ps. 110: 1. Ef. 1: 20. Kol. 3: 1. Ebr.

1: 3, 13, kap. 12: 2.

2. och gör tjänst i det allra heligaste och i det sannskyldiga tabernaklet, hvilket Herren hafver upp- rättat, och ingen människa¹.

¹ Ebr. 9: 8, 24, kap. 10: 21.

3. Ty hvar och en öfverstepräst varder tillsatt för att frambära gåfvor och offer¹; därför var det af nöden, att också denne hade något att frambära. ¹ Ef. 5: 2. Ebr. 5: 1.

4. Om han nu vore på jorden, så vore han icke ens präst, då andra präster där finnas, som efter lagen frambära gåfvorna,

5. och tjäna i den helgedom, som är en afbild och en skugga¹ af den himmelska, såsom uppenbaradt vardt för Moses, då han skulle fullborda tabernaklet: Se till, sade han, att du gör allt efter den förebild, som är dig visad på berget².

¹ Kol. 2: 17. Ebr. 10: 1. ² 2 Mos. 25: 40.

Ap. G. 7: 44.

6. Men nu hafver denne fått ett så mycket bättre ämbete, som han är

medlare för ett bättre förbund, hvars ordning hvilat på bättre löften¹.

¹ 2 Kor. 3: 6, Ebr. 7: 22.

7. Ty om det förra förbundet hade varit utan brist, så skulle icke rum hafva sökts för ett annat.

8. Men nu klandrar han dem och säger: **Si, dagar skola komma, säger Herren, då jag med Israels hus och Juda hus skall sluta ett nytt förbund;**

9. icke ett sådant förbund, som det jag gjorde med deras fäder på den dag, då jag tog dem vid handen för att utföra dem ur Egypti land. Ty de blefvo icke ståndande i mitt förbund, och därför frågade icke heller jag efter dem, säger Herren.

10. Ty detta är det förbund, som jag skall göra med Israels hus efter dessa dagar, säger Herren: **Jag skall gifva mina lagar uti deras sinnen, och uti deras hjärtan skall jag skrifva dem; och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk¹.**

¹ Jer. 31: 33. Sak. 8: 8. Ebr. 10: 16.

11. Och då skall ingen behöfva lära sin nästa eller sin broder och säga: Lär känna Herren; ty de skola alla känna mig¹, ifrån den minste ibland dem till den störste.

¹ Es. 54: 13. Joh. 6: 45. 1 Joh. 2: 27.

12. Ty jag skall förlåta deras orättfärdigheter, och deras synder¹ och deras öfverträdelser skall jag icke mer komma ihåg. ¹ Rom. 11: 27.

13. I det han säger: Ett nytt förbund, gifver han till känna, att det förra är föråldradt; men det som föråldras och varder gammalt, det är nära att försvinna.

9 Kapitlet.

Vidare bevisas detsamma således: först beskrifves det gamla förbundets tabernakel, v. 1. Offer, v. 6. Och hvad därmed utträttades, v. 8. Sedan beskrifves det nya förbundets tabernakel, offer och hvad därigenom är utträttadt; nämligen att allt är fullkomligare, både tabernakel, offer och det goda, som därmed är förvärfvadt, v. 11. I synnerhet bevisas, att Kristus måste dö och med sitt blods utgjutande rena oss ifrån våra synder, därpå att han hade gjort ett testamente härom, v. 15. Sedan framhålles, att det Gamla förbundet stadfastes, och alla dess föremål renades med blod, v. 18. Så måste ock det Nya och dess himmelska ting, som därmed voro betecknade, renas, v. 23.

Nu hade väl ock det förra förbundet sina stadgar för gudstjänst och sin jordiska helgedom¹.

¹ 2 Mos. 25: 8, kap. 36: 8.

2. Ty där var ett tabernakel uppsatt¹, i vars främre rum stodo ljusstaken och bordet och skådobröden²; och detta rum kallas det heliga.

¹ 2 Mos. 26: 1, kap. 40: 1, ² kap. 25: 30.

3 Mos. 24: 5 f.

3. Men bakom den andra förlåten var det rum, som man kallar det allra heligaste¹,

¹ 2 Mos. 26: 33.

4. hvilket hade ett gyllene rökelsealtare och förbundets ark¹, på alla sidor beslagen med guld. Däruti förvarades ett gyllene ämbar² med mannat och Arons staf³, som hade grönskat, och förbundets taflor⁴.

¹ 2 Mos. 25: 10, 21, ² kap. 16: 33. ³ 4 Mos.

17: 10. ⁴ 2 Mos. 34: 29. 1 Kon. 8: 9.

2 Krön. 5: 10.

5. Men där ofvanuppå stodo härlighetens keruber, som öfverskyggde nådstolen¹, om hvilka stycken hvart för sig det nu icke är tillfälle att tala.

¹ 2 Mos. 25: 18.

6. Då nu detta så är inredt, gå prästerna alltid in i tabernaklets främre rum och förrätta sina tjäns-
ter¹.

¹ 4 Mos. 18: 3.

7. Men uti det andra går allenast öfversteprästen in en gång om året¹, och då icke utan blod, som han frambär för sina egna och för folkets ouppsåttliga synder.

¹ 2 Mos. 30: 10. 3 Mos. 16: 2, 17, 34.
Ebr. 5: 3.

8. Därmed gifver den Helige Ande tillkänna, att vägen till det allra heligaste¹ ännu icke är vorden uppenbarad, så länge det första tabernaklet äger bestånd.

¹ Ebr. 10: 19, 20.

9. Ty detta är en sinnebild, som syftar på den nuvarande tiden, under hvilken gåfvor och offer frambäras¹, hvilka icke kunna, efter samvetets kraf, fullkomna² den som förrättar sin gudstjänst,

¹ Ebr. 5: 1. ² Ap. G. 13: 39. Gal. 3: 21.
Ebr. 5: 1, kap. 10: 1.

10. utan allenast, tillika med mat¹ och dryck och allehanda tvagningar² och utvärtes stadgar, äro pålagda intill dess tiden för en bättre ordning vore inne.

¹ 3 Mos. 11: 2. ² 4 Mos. 19: 7.

11. Men Kristus kom såsom öfverstepräst¹ för det tillkommande goda; och genom det större och fullkomligare tabernaklet, som icke är gjordt med händer, det är, som icke tillhör denna skapelsen,

¹ Ebr. 3: 1, kap. 4: 14, kap. 6: 20, kap. 8: 1.

12. gick han, icke med bockars och kalfvars blod, utan med sitt eget blod¹, en gång för alla in i det allra

heligaste och vann en evig förlossning.

¹ Ap. G. 20: 28. Ebr. 10: 10.
1 Petr. 1: 19. Upp. 1: 5.

13. Ty om blod af tjuvar¹ och bockar och aska af en ko², stänkt på de orenade, helgar till köttets renhet³,

¹ 3 Mos. 16: 14, 16. ² 4 Mos. 19: 2, 4.
³ Ebr. 10: 4.

14. huru mycket mer skall icke Kristi blod, hvilken genom evig ande hafver offrat sig själf utan vank åt Gud, rena våra samveten ifrån döda gärningar till att tjäna lefvande Gud¹.

¹ Luc. 1: 74, 75. Rom. 6: 13. Gal. 1: 4, kap. 2: 20. Ef. 5: 2. Tit. 2: 14. 1 Petr. 1: 19, kap. 4: 2. 1 Joh. 1: 7. Upp. 1: 5.

15. Och därför är han medlare¹ för ett nytt förbund, på det att de som voro kallade skulle få det eviga arf, som var dem lofvadt, i ty att hans död gick däremellan² till förlossning ifrån de öfverträdelser, som voro begångna under det förra förbundet.

¹ Rom. 3: 25, kap. 5: 6. 1 Tim. 2: 5. Ebr. 12: 24. ² 1 Petr. 1: 18.

16. Ty där ett testamente finnes, där måste hans död, som gjorde testamentet, varda betygad.

17. Först genom döden är ju ett testamente giltigt¹, medan det icke hafver gällande kraft, så länge han lever, som gjorde det.

¹ Gal. 3: 15.

18. Därföre blef icke heller det förra förbundet invigt utan blod.

19. Ty sedan Moses inför allt folket hade läst alla budorden enligt lagen, tog han blod af kalfvar och bockar, tillika med vatten och röd ull och isop, och bestänkte både själfva boken och allt folket¹

¹ 2 Mos. 24: 5, 6. 3 Mos. 16: 15, 18.

20. och sade: Detta är förbundets blod¹, det förbunds, som Gud hafver stadgat för eder.

¹ 2 Mos. 24: 8. Matt. 26: 28.

21. Och desslikes stänkte han blod på tabernaklet och på alla de käril, som höra till gudstjänsten¹.

¹ 2 Mos. 29: 36. 3 Mos. 8: 15, 19.

22. Och så varder enligt lagen nästan allting renadt genom blod, och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse¹.

¹ 3 Mos. 17: 11.

23. Så var det nu af nöden, att afbilderna af de himmelska tingen skulle med sådana medel warda renade, men de himmelska tingen själfva måste renas genom bättre offer än dessa.

24. Ty Kristus är icke ingången i ett allra heligaste, som är gjordt med händer och som allenast är en afbild af det sannskyldiga, utan han är ingången uti själfva himmelen, på det att han nu skall framställa sig inför Guds ansikte, oss till godo.

25. Icke heller är han ingången dit, för att han flera ganger skulle offra sig själf¹, såsom öfversteprästen hvar år² går in uti det allra heligaste med blod, som icke är hans;

¹ Ebr. 7: 27. ² 2 Mos. 30: 10. 3 Mos. 16: 2, 34.

26. eljest hade han ofta måst lida döden alltifrån världens begynnelse. Men nu vid tidernas ände¹ är han en enda gång uppenbarad för att genom offret af sig själf utplåna synden.

¹ 1 Kor. 10: 11. Gal. 4: 4. Ef. 1: 10. 1 Petr. 4: 7. 1 Joh. 2: 18.

27. Och såsom det är människorna förelagdt: en gang dö, och sedan dömen.

28. så skall ock Kristus, en gång offerad för att borttaga mängas synder¹, för andra gången utan synd lata sig ses af dem, som vänta honom till frälsning.

¹ Matt. 26: 28. Rom. 5: 6, 8, 15. 1 Petr. 3: 18.

10 Kapitlet.

llär talas vidare om Kristi offer på korsot. Och bevisas, att de levitiska offren voro allenast en skugga af detta; de kunde icke borttaga synden och hafva nu upphört, men detta Kristi offer är det fullkomliga offret, som renar oss ifrån alla synder. Detta visas först därpå, att de levitiska offren måste så ofta upprepas, v. 1, medan Kristus gjorde sitt offer en gång och nu sitter på Guds höggra hand, v. 11. Sedan af den 40 psalmen, v. 5. Och sist af Jeremia, v. 15. På grund af detta tillfogas sedan en förmaning till standaktighet i denna lära och till ett kristligt lefverne, v. 19. Samt en förskräcklig hotelse emot dem, som affalla därifrån, v. 26. Sist följer med samma förmaning en tröst under kors och förföljelse för denna läras skull, v. 32.

Ty lagen hafver en skugga af det tillkommande goda, men icke tingen i deras väsen¹; därför kan den aldrig genom de enahanda offer, som ständigt frambaras, är efter är, fullkomna dem som träda fram därmed². ¹ Kol. 2: 17. Ebr. 8: 5, ² kap. 9: 9.

2. Annars skulle man hafva upphört att offra, då de som firade gudstjänst, sedan de en gång voro rena gjorda, icke mer kunde hafva nagra synder på sitt samvete.

3. Men med offren sker en årlig paminnelse om synderna.

4. Ty omöjligt är, att tjurars och bockars blod skulle kunna borttaga synder¹.

¹ 3 Mos. 16: 14. 4 Mos. 19: 4. Ebr. 9: 13.

5. Därföre säger han, då han kommer i världen: Offer och gåfvor hafver du icke velat¹, men en kropp hafver du beredt mig;

¹ Ps. 40: 7. Ps. 50: 8. Es. 1: 11. Jer. 6: 20. Amos 5: 21.

6. brännoffer och syndoffer behaga dig icke¹.

¹ Ps. 51: 18.

7. Då sade jag: Si, jag kommer — i boken är skrifvet om mig — för att göra din vilja, o Gud¹.

¹ Ps. 40: 8, 9.

8. Först sade han: Offer och gåfvor, brännoffer och syndoffer hafver du icke velat, icke heller behaga de dig — och dock frambäras de efter lagen —

9. och nu säger han: Si, jag kommer för att göra, o Gud, din vilja. Därmed tager han bort det förra för att insätta det senare.

10. Och i kraft af denna vilja äro vi helgade genom Jesu Kristi kroppss offer en gång för alla¹.

¹ Ebr. 9: 12.

11. Och hvar och en präst står dagligen och gör tjänst och frambär ofta enahanda offer, som aldrig kunna borttaga synder.

12. Men sedan denne hafver framburit ett enda offer för synderna, som gäller evinnerligen, sitter han på Guds högra sida¹,

¹ Ps. 110: 1. Ap. G. 2: 34. 1 Kor. 15: 25. Ef. 1: 20. Kol. 3: 1. Ebr. 1: 3, kap. 8: 1.

13. och väntar nu, till dess hans ovänner varda lagda honom till en fotapall.

14. Ty med ett enda offer hafver

han för alltid fullkomnat dem som helgade varda.

15. Detta betygar ock den Helige Ande för oss. Ty sedan han först hade sagt:

16. Detta är det förbund¹, som jag skall sluta med dem efter de dagarna, säger Herren: Jag skall gifva mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinne vill jag skrifva dem;

¹ Jer. 31: 33. Ebr. 8: 8, 10.

17. och: Deras synder och öfverträdelser skall jag icke mer ihågkomma¹.

¹ Rom. 11: 27.

18. Där nu sådan förlåtelse är, där behöfves icke mer offer för synd.

19. Eftersom vi nu, käre bröder, hafva tillförsikt att genom Jesu blod få ingå¹ uti det allra heligaste,

¹ Joh. 10: 9, kap. 14: 6. Rom. 5: 2. Ef. 2: 13, 18, kap. 3: 12. Ebr. 9: 8.

20. på den nya och lefvande väg ditin, som han hafver invigt åt oss genom förlåten, det är, genom sitt kött,

21. och eftersom vi hafva en stor öfverstepräst¹ öfver Guds hus,

¹ Ebr. 4: 14.

22. så låtom oss framgå¹ med ett uppriktigt hjärta uti trons fullvishet², bestänkta till våra hjärtan och renade från ett ondt samvete, och till kroppen tvagna med rent vatten³.

¹ Ef. 3: 12. ² Jak. 1: 6. ³ Hes. 36: 25.

23. Och låtom oss oryggligen hålla fast hoppets bekännelse¹, ty han är trofast, som hafver gifvit löftet².

¹ Ebr. 4: 14. ² 1 Kor. 1: 9. 1 Tess. 5: 24.

24. Och låtom oss alla på hvarandra inbördes för att uppäckta hvarandra till kärlek och goda gärningar,

25. icke öfvergifvande vår församling, såsom somliga för sed hafva, utan förmanande hvarandra, och

detta desto mer, som I sen, huru dagen nalkas¹.

¹ Rom. 13: 11. 2 Pet. 3: 9, 11, 14.

26. Ty om vi själfviljande synda, sedan vi hafva undfått kunskap om sanningen, då står oss intet offer åter för synderna¹,

¹ 4 Mos. 15: 30. Matt. 12: 31. Ebr. 6: 4 f.
2 Petr. 2: 20, 21. 1 Joh. 5: 16.

27. utan en förskräcklig domens förbuden och hettan af en eld, som skall förtära motståndarna¹.

¹ Hes. 36: 5. Sef. 1: 18, kap. 3: 8.

28. Hvilken som bryter Mose lag, han måste dö utan barmhärtighet, efter två eller tre vittnens utsago¹.

¹ 1 Mos. 35: 30. 5 Mos. 17: 6, kap. 19: 15.
Joh. 8: 17. 2 Kor. 13: 1.

29. Huru mycket större straff, men I, förtjänar icke då den, som förtrampar Guds Son och aktar förbundets blod för orent¹, genom hvilket han är helgad, och som smädar nadens Ande?

¹ 1 Kor. 11: 29.

30. Ty vi känna honom, som sade: **Min är hämnden; jag skall veder-gälla det, säger Herren**¹. Och åter: Herren skall döma sitt folk².

¹ 5 Mos. 32: 35. Rom. 12: 19. ² 5 Mos. 32: 36. Ps. 135: 14.

31. Det är förskräckligt att falla uti lefvande Guds händer.

32. Men kommen ihåg de framlidna dagar, under hvilka I, sedan I hadn blifvit upplysta, nthärdaden en hård lidandets kamp¹,

¹ Gal. 3: 4. Fil. 1: 29, 30. Kol. 2: 1.

33. och dels genom smädelse och förföljelse blefven gjorda till ett skådespel, dels leden med andra, som det gick sammaledes¹.

¹ Fil. 1: 7, kap. 4: 14.

34. Ty I hafven tagit del¹ i den bedröfvelse, som kom af mina bojor, och med fröjd² fördragit, att edra ägodelar sköflades, vetande, att I själfva hafven bättre och förblifvande ägodelar i himmelen³.

¹ 1 Tess. 2: 14. ² Matt. 5: 12. Ap. G. 5: 41.
Jak. 1: 2. ³ Matt. 6: 20, kap. 19: 21.
Luc. 12: 33. 1 Tim. 6: 19.

35. Så kasten nu icke bort eder frimodighet¹, som hafver med sig en stor lön.

¹ Matt. 10: 32.

36. Ty tålmod behöfven I, på det att I mån göra Guds vilja och få det som utlofvadt är¹.

¹ Luc. 21: 19.

37. Ty ännu en kort liten tid, så kommer den som komma skall och dröjer icke¹.

¹ Hab. 2: 3. Hagg. 2: 7. Luc. 18: 8.
1 Petr. 1: 6.

38. Och den rättfärdige skall lefva af tro¹. Men hvilken som undandraget sig, han skall icke behaga min själ.

¹ Hab. 2: 4. Rom. 1: 17. Gal. 3: 11.

39. Men vi höra icke till dem som undandraga sig och gå förtappade, utan till dem som tro och så vinna sina själar.

11 Kapitlet.

På den föregående förmaningen till ståndaktighet i tron följer nu ytterligare såsom ett nytt skäl en beskrifning af trons visshet, nämligen att tron är en viss tillförsikt ifråga om ting, som man icke ser, och som dock i Guds ord äro förkunnade, v. 1. Därefter anföres såsom exempel ett långt register öfver de heliga fäder, som igenom tron hafva trösteligen förlitat sig på Guds ord och löfte och därigenom gjort många kraftiga gärningar och mycket lidit, v. 3.

Men tron är en fast tillförsikt om det man hoppas, en öfvertygelse om det man icke ser.

2. På grund af den hafva de gamle fått vittnesbörd¹. ¹Ebr. 11: 39.

3. Genom tron förstå vi, att världen är fullbordad genom Guds ord, så att det man ser icke är vordet af något synligt¹.

¹1 Mos. 1: 1. Ps. 33: 6. 2 Petr. 3: 5.

4. Genom tron frambar Abel åt Gud bättre offer än Kain¹, och genom den fick han det vittnesbördet, att han var rättfärdig², då Gud gaf vittnesbörd om hans gåfvor; och genom den talar han ännu, ändock han är död³.

¹1 Mos. 4: 4. ²Matt. 23: 35. ³Ebr. 12: 24.

5. Genom tron vardt Enok borttagen, så att han icke skulle se döden, och han vardt icke mer funnen, därför att Gud tog honom bort¹. Ty förrän han togs bort, hade han fått det vittnesbördet, att han täcktes Gud; ¹1 Mos. 5: 24. Syr. 44: 16.

6. men utan tro är det omöjligt att tackas Gud. Ty den som vill komma till Gud, han måste tro, att Gud är, och att han lönar dem som söka honom.

7. Genom tron byggde Noa¹, sedan han hade fått en uppenbarelse om de ting, som ännu icke syntes, i helig fruktan en ark till räddning för sitt hus; och genom den dömde han världen och fick till arfvedel den rättfärdighet, som tillhör tron².

¹1 Mos. 6: 13, 22. Syr. 44: 17. ²Rom. 3: 22. Fil. 3: 9.

8. Genom tron var Abraham lydig, då han vardt kallad¹, och drog ut till det land, som han skulle få till arfvedel; och han drog ut, ändock

han icke visste, hvart han skulle komma. ¹1 Mos. 12: 1, 4. Ap. G. 7: 2.

9. Genom tron bosatte han sig såsom främling uti det land, som honom lofvadt var, likasom uti ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, som voro hans medarfvingar till samma löfte.

10. Ty han väntade på staden¹ med de fasta grundvalarna, hvilken byggmästare och skapare är Gud².

¹Ebr. 12: 22, kap. 13: 14. Upp. 21: 2. ²Ebr. 3: 4.

11. Genom tron fick ock Sara kraft till att blifva moder för en släkt¹, och hon födde, fastän öfverårig², ty hon höllden för trofast, som hade gifvit löftet³.

¹1 Mos. 17: 19, kap. 18: 10, kap. 21: 1, 2.

²Luc. 1: 36. Rom. 4: 19. ³Ebr. 10: 23.

12. Därföre vordo ock af en, som var så godt som död, afkomlingar födda, så många som stjärnorna på himmelen¹ och som sanden på hafvets strand, som är otalig.

¹1 Mos. 15: 5. Rom. 4: 18.

13. I tron hafva alla dessa dött, utan att de ännu hade fått hvad utlofvadt var; de hade allenast sett det i fjärran och trott därpå, hälsat det och bekänt sig vara gäster och främlingar¹ på jorden.

¹1 Mos. 23: 4. Ps. 39: 13. Ps. 119: 19.

14. Ty de som så tala gifva tillkänna, att de söka efter ett fädernesland.

15. Och om de hade menat det land, hvarifrån de voro utgångna, hade de väl haft tid att vända tillbaka.

16. Men nu stod deras håg till ett bättre, det är det himmelska¹. Därföre blyges icke Gud för att kallas

deras Gud; ty han hafver beredt dem en stad.

¹ Ebr. 13: 14.

17. Genom tron offrade Abraham Isak, när han vardt satt på prof; ja, ende sonen offrade han¹, som hade undfått löftena.

¹ 1 Mos. 22: 2 f. Syr. 44: 21.

18. han till hvilken det var sagdt: Genom Isak skall säd uppkallas efter dig¹.

¹ 1 Mos. 21: 12. Rom. 9: 7. Gal. 3: 29.

19. Ty han tänkte, att Gud var mäktig att också uppväcka ifrån de döda; därifrån fick han ju honom ock igen, till en förebild.

20. Genom tron välsignade Isak Jakob och Esau för kommande tider¹.

¹ 1 Mos. 27: 27, 39.

21. Genom tron välsignade Jakob, då han lag för döden, Josefs båda söner¹, och tillbad, lutad mot ändan af sin staf².

¹ 1 Mos. 48: 5, 15, 16, 20, ² kap. 47: 31.

22. Genom tron talade Josef, då han skulle dö, om Israels barns uttag¹ och gaf befallning om sina ben.

¹ 1 Mos. 50: 24.

23. Genom tron vardt Moses, da han var född, i tre månader¹ dold af sina föräldrar, därför att de sägo, att han var ett dägeligt barn; och de fruktade icke konungens bud².

¹ 2 Mos. 2: 2. Ap. G. 7: 20. ² 2 Mos. 1: 16.

24. Genom tron försmådde Moses, då han hade blifvit stor, att kallas Faraos dotterson¹,

¹ 2 Mos. 2: 10, 11.

25. och ville hellre lida bedröfvelse med Guds folk än till en tid hafva lust i synden,

26. och höll Kristi smålek för större rikedom än hafvorna i Egypten, ty han såg efter lönen.

27. Genom tron öfvergaf han Egypten¹, utan att frukta konungens vre-

de; ty med den Osynlige likasom för ögonen härdade han ut.

¹ 2 Mos. 12: 31 f., kap. 13: 17 f.

28. Genom tron bestämde han om påsken¹ och blodsbestrykningen, på det att fördärfvaren, som drap det förstfödda, icke skulle komma vid dem.

¹ 2 Mos. 12: 3, 21.

29. Genom tron gingo de genom Röda hafvet likasom på torra landet; men när egyptierna försökte det-samma, drunknade de¹.

¹ 2 Mos. 14: 21, 22, 27, 28.

30. Genom tron föllo Jerikos murar¹, då man i sju dagar hade gått omkring dem.

¹ Jos. 6: 20.

31. Genom tron undgick skökan Rahab¹ att förgås med de otrogna, eftersom hon hade mottagit spejarna i frid².

¹ Jos. 6: 23. Jak. 2: 25. ² Jos. 2: 1.

32. Och hvad skall jag mer säga? Ty tiden blefve mig för kort, om jag skulle förtälja om Gideon¹, om Barak² och Simson³ och Jeffa⁴, om David⁵ och Samuel⁶ och profeterna.

¹ Dom. 6: 11, ² kap. 4: 6, ³ kap. 13: 24,

⁴ kap. 11: 1 f. ⁵ 1 Sam. 17: 45 f.

⁶ kap. 1: 20 f.

33. dessa, som genom tron hafva besegrat konungariket¹, öfvat rättfärdighet, fått löften², tillstoppat lejons mun³,

¹ 2 Sam. 8: 1, kap. 10: 19, kap. 12: 29.

² 1 Kon. 9: 4. ³ Dom. 14: 6. 1 Sam. 17: 34. Dan. 6: 22.

34. utsläckt eldens kraft¹, undkommit svärdsegg, från svaghet äro vordna starka², hafva blifvit väldiga i krig³, och drifvit främmande härar på flykten⁴.

¹ Dan. 3: 25. ² Dom. 15: 15. 2 Kon. 20: 7.

Job 42: 10. ³ Dom. 7: 21. 2 Kon. 6: 16.

2 Krön. 20. ⁴ Ps. 89: 20.

35. Kvinnor hafva fått igen sina döda genom uppståndelse¹. Andra hafva blifvit lagda på sträckbänk, och ville icke taga emot någon befrielse², på det att de skulle få en så mycket bättre uppståndelse.

¹ 1 Kon. 17: 23. 2 Kon. 4: 36. ² 2 Mack. 6: 19, 28.

36. Andra hafva lidit spott och hudflängning, och därtill bojor och fängelse¹;

¹ Jer. 20: 2. Ap. G. 22: 25. 2 Kor. 11: 25.

37. de blefvo stenade¹, söndersågade, pinade, dödade med svärd. De hafva gått omkring i fårskinn och getskinn², nödställda, trängda, plågade.

¹ 1 Kon. 21: 13. 2 Krön. 24: 21. ² 2 Kon. 1: 8. Matt. 3: 4.

38. män, som världen icke var värdig att hafva; de irrade omkring i öknar och berg, lefvande i skrefvor och i jordkulor.

39. Alla dessa hafva genom tron fått vittnesbörd¹, men hafva dock icke utfått löftet,

¹ Ebr. 11: 2.

40. därför att Gud åt oss hade utsett något bättre, på det att de icke utan oss skulle varda fullkomnade.

12 Kapitlet.

Här följer åter en förmaning, med kraftiga bevis, till tålmod och ståndaktighet under kors och förföljelse, som man måste utstå för den rätta tron och beaktelsen, v. 1. Sedan infogas en förmaning till fridsambet och helgelse, v. 14. Samt en varning för säkerhet, synd och förargelse, v. 15. I synnerhet för att förakta eller försumma Kristi ord, v. 25.

Då vi nu hafva omkring oss en så stor hop af vittnen, låtom oss aflägga allt, som tynger, och synden¹,

som alltid låder vid oss, och med uthållighet² löpa framåt i den kamp, som är oss förelagd³,

¹ Rom. 6: 4. 2 Kor. 7: 1. Ef. 4: 22. Kol. 3. 8. 1 Petr. 2: 1, kap. 4: 2. ² Rom. 12: 12. ³ 1 Kor. 9: 24. Fil. 3: 13, 14. Ebr. 10: 36.

2. och se på Jesus, trons höfding och fullkomnare¹, hvilken i stället för att välja den glädje, som låg framför honom, utstod korset² och aktade smäleken för intet, och nu sitter på högra sidan af Guds tron³.

¹ Ap. G. 3: 15. Ebr. 2: 10. 1 Petr. 1: 3. ² Luc. 24: 26, 46. Fil. 2: 8. ³ Ap. G. 5: 31. Ebr. 1: 3, kap. 8: 1.

3. Ja, tänken på honom, som hafver utstått så mycken gensägelse af syndare, så att I icke tröttnen och uppgifvens i edra själar.

4. Ännu hafven I icke stått emot allt intill blods, i eder kamp emot synden¹:

¹ 1 Kor. 10: 13.

5. Och I hafven redan förgätit den förmaning, som talar till eder likasom till barn¹: **Min son, förakta icke Herrens aga och gif dig icke öfver, då du tuktas af honom.**

¹ Job 5: 17. Ords. 3: 11, 12. Upp. 3: 19.

6. **Ty den Herren älskar, den agar han;** han straffar med riset hvar och en son, som han upptager.

7. Om I nu liden aga, så betar sig Gud mot eder såsom mot barn. Ty hvilken är den son, som hans fader icke agar?

8. Ären I utan aga, af hvilken alla andra hafva blifvit delaktiga, så ären I oäkta söner och icke äkta.

9. Vidare: vi hafva haft köttsliga fäder, som agade oss, och vi hade försyn för dem; skola vi då icke

mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, att vi må lefva?

10. De förra agade ju oss i några få dagar, efter som dem för godt syntes; men denne agar oss till det som nyttigt är, att vi må få del af hans helighet.

11. All aga synes i förstone icke vara till glädje, utan till sorg; men sedan här den, för dem som äro därmed fostrade, rättfärdighetens fridsfrukt.

12. Därföre, lyften upp edra slapp händer och maktlösa knän,

13. och gån på räta stigar med edra fötter, så att det som haltar icke vrides ur led, utan hellre varder botadt.

14. Faren efter frid med alla¹ och efter helgelse, utan hvilken ingen får se Herren².

¹ Rom. 12: 18. ² Tim. 2: 22. ³ Matt. 5: 8.

15. Och sen till, att ingen går miste om Guds nåd¹, att ingen bitter rot² skjuter upp och vållar skada, så att många därigenom varda besinnade.

¹ 2 Kor. 6: 1. ² 5 Mos. 29: 18. Ebr. 3: 12.

16. att ingen är en bolare¹ eller ohelig såsom Esau, hvilken för en måltid sålde bort sin förstfödsörätt².

¹ Ef. 5: 3. Kol. 3: 5. ² 1 Tess. 4: 3. ³ 1 Mos. 25: 33.

17. I veten ju, att då han sedan ville med arfsrätt få välsignelsen, vardt han afvisad; ty han fann icke något tillfälle till bältring, ändock han med tårar sökte därefter¹.

¹ 1 Mos. 27: 34.

18. Ty I ären icke komna till ett berg¹, som man kan laga på, ett som brann i eld, icke till töcken och mörker och storm,

¹ 2 Mos. 19: 12. 5 Mos. 5: 22.

19. icke till basunljud och till en röst, som ljöd så, att de som hörde den bådo, att intet ytterligare skulle talas till dem¹.

¹ 2 Mos. 20: 19. 5 Mos. 5: 5, 24, kap. 18: 16.

20. Ty de förmådde icke lida det som där vardt befalldt: Också om ett djur kommer vid berget, skall det stenas eller skjutas ihjäl¹.

¹ 2 Mos. 19: 13.

21. Och så förskräcklig var den synen, att Moses sade: Jag är förskräckt och bäfvar.

22. Utan I ären komna till Sions berg och till lefvande Guds stad, det himmelska Jerusalem¹, och till otaliga änglar,

¹ Gal. 4: 26. Upp. 3: 12, kap. 21: 2, 10.

23. och till en högtidsskara och församling af förstfödda, som äro uppskrifna i himmelen¹, och till Gud, som alla dömer, och till fullkomnade rättfärdigas andar, ¹ Luc. 10: 20.

24. och till ett nytt förbunds medlare¹, Jesus, och till ett stänkelseblod², som talar bättre än Abels blod³.

¹ 1 Tim. 2: 5. Ebr. 8: 6, kap. 9: 15. ² 2

Mos. 24: 8. Ebr. 10: 22. ¹ Petr. 1: 2.

³ 1 Mos. 4: 10. Ebr. 11: 4.

25. Sen till, att I icke visen ifrån eder¹ honom, som talar. Ty om dessa icke kunde undfly, som visade ifrån sig honom, som på jorden förkunnade Guds vilja; huru mycket mindre vi, om vi vända oss ifrån honom, som förkunnar den ifrån himmelen?

¹ Ebr. 2: 3.

26. Hans röst kom då jorden att bäfva; men nu hafver han lofvat och sagt: Ännu en gång skall jag komma icke allenast jorden, utan ock himmelen att bäfva¹.

¹ I hagg. 2: 7.

27. Då han säger: Ännu en gång, gifver han tillkänna, att de ting, som bäfva, skola förvandlas¹, eftersom de äro skapade, på det att de ting, som icke kunna bäfva, skola förblifva².

¹ Ps. 102: 27. ² Petr. 3: 10. ³ Matt. 24: 35.

28. Därföre, eftersom vi få ett rike, som icke kan bäfva, hafva vi nåd, genom hvilken vi tjäna Gud, honom till behag¹, med tuktighet och helig fruktan.

¹ Fil. 4: 18. ¹ Petr. 2: 5.

29. Ty vår Gud är en förtärande eld¹.

¹ 5 Mos. 4: 24, kap. 9: 3.

13 Kapitlet.

Till slut samlas åtskilliga förmaningar, nödiga att akta på, såsom till broderlig kärlek och medlidande med hvarandra, v. 1. Till ett kyskt äktenskap, v. 4. Till att undfly girighet, v. 5. Till tacksamhet emot Guds ords lärare, v. 7. Till ståndaktighet i den rätta läran, v. 8. Till att offra Gud behagliga offer, v. 15. Till hør-samhet emot våra själasörjare, v. 17. Till förböner för aposteln, v. 18. Och så slutas brevet med en god önskan, v. 20. Med bön om att väl upptaga förmaningen, v. 22. Med apostelns hopp att snart få besöka dem, v. 23. Och hälsningar, v. 24.

Förblifven fasta i broderlig kärlek¹. ¹ Rom. 12: 10. ¹ Petr. 1: 22, kap. 3: 8, kap. 4: 8.

2. Förgäten icke att visa gästvänlighet¹; ty därmed hafva några, utan att veta det, fått änglar till gäster².

¹ Rom. 12: 13. ¹ Petr. 4: 9. ² 1 Mos. 18: 1.

3. Tänken på dem som ligga i bojor, såsom voren I med dem slagna i bojor, och på dem som lida miss-handel, eftersom också I själfva hafven en kropp¹.

¹ Rom. 12: 15. ¹ Petr. 3: 8.

4. Äktenskapet skall hållas i ära ibland alla, och äkta säng obesmit-tad; men bolare och horkarlar skall Gud döma.

5. Eder vandel vare fri ifrån girig-het¹, låten eder nöja² med det I hafven. Ty han själf hafver sagt: Jag skall icke lämna dig eller öfvergifva dig³.

¹ 2 Mos. 23: 8. 5 Mos. 16: 19. ² Matt. 6: 25, 34. ¹ Tim. 6: 6, 8. ³ 5 Mos. 31: 6. Jos. 1: 5.

6. Så kunna vi dristeligen säga: Herren är min hjälpare, och jag skall icke frukta; hvad kan en människa göra mig?¹ ¹ Ps. 56: 5, 12. Ps. 118: 6.

7. Tänken på edra lärare, som hafva talat Guds ord till eder; sen, huru de slutade sin lefnad, och efterföljen deras tro.

8. Jesus Kristus är densamme i går och i dag, och desslikes i evighet.

9. Låten eder icke föras omkring af mångahanda och främmande läror¹. Ty det är godt, att hjärtat varder styrkt genom nåd, icke genom mat², hvilken icke hafver gagnat dem som hafva sysslat därmed.

¹ Jer. 29: 8. Matt. 24: 4 f. Ef. 4: 14, kap. 5: 6. Kol. 2: 8, 16. 2 Tess. 2: 2. ¹ Joh. 4: 1.

² Joh. 6: 27. Rom. 14: 17.

10. Vi hafva ett altare, från hvilket de som göra tjänst i tabernaklet icke hafva rätt att få något att äta.

11. Ty kropparna af de djur, hvilkas blod genom öfversteprästen bäres in i det allra heligaste till försöning för synd, brännas upp utanför lägret¹.

¹ 2 Mos. 29: 14. 3 Mos. 4: 12, 21,

kap. 6: 30, kap. 16: 27. 4 Mos. 19: 3.

12. Därföre hafver ock Jesus, på det att han genom sitt eget blod skulle helga folket, lidit utanför stadsporten¹.

¹ Joh. 19: 17.

13. Så låtom oss nu gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek.

14. Ty vi hafva här ingen varaktig stad, utan vi söka efter den tillkommande¹. ¹ Fil. 3: 20. Ebr. 11: 10, 16.

15. Så låtom oss nu genom honom alltid till Gud frambära ett lofvets offer¹, det är en frukt² ifrån läppar, som bekänna hans namn.

¹ 3 Mos. 7: 12. ² Ps. 50: 23. Ps. 51: 19. Os. 14: 3. Ef. 5: 20. 1 Petr. 2: 5.

16. Men förgäten icke att göra godt och att dela med eder¹, ty sådana offer täckas Gud².

¹ Rom. 12: 13. 2 Kor. 9: 12. ² Fil. 4: 18.

17. Varen edra lärare hörsamma¹ och lyden dem; ty de vaka öfver edra själar, såsom de där skola aflägga räkenskap², på det de må göra det med fröjd och icke med suckan, ty det vore eder icke nyttigt.

¹ Fil. 2: 29. 1 Tess. 5: 12. 1 Tim. 5: 17. ² Hes. 3: 18, kap. 33: 2, 8.

18. Bedjen för oss; ty vi tro oss hafva ett godt samvete¹, då vi vinnlägga oss om att i allt föra en god umgängelse. ¹ Ap. G. 23: 1. 2 Kor. 1: 12.

19. Men allrämest beder jag eder att göra detta, för att jag dess snarare må varda eder återgifven.

20. Men fridens Gud, som ifrån de döda¹ hafver återfört honom, som genom ett evigt förbunds blod² är den store herden för fåren³, vår Herre Jesus,

¹ Ap. G. 2: 24. ² Sak. 9: 11. ³ Es. 40: 11. Hes. 34: 23. Joh. 10: 11. 1 Petr. 2: 25, kap. 5: 4.

21. han fullkomne eder uti allt godt verk¹ till att göra hans vilja, och han verke uti eder hvad honom täckeligt är, genom Jesus Kristus, hvilken vare ära ifrån evighet till evighet. Amen. ¹ 2 Kor. 3: 5. Fil. 2: 13.

22. Jag beder eder, käre bröder: tagen väl upp förmaningens ord; jag hafver ju skrivit till eder med fa ord.

23. Vetén, att brodern Timoteus är lösgifven. Om han snart kommer hit, vill jag tillika med honom besöka eder.

24. Hälsén alla edra lärare och alla de heliga. Eder hälsa bröderna från Italien.

25. Näd vare med eder alla. Amen.